

пейскитѣ крале да молятъ да не се разкъсватъ българскитѣ земи, ами да се създаде една голѣма българска държава. Ала европейскитѣ министри и крале казаха, че това е невъзможно и българитѣ да се задоволятъ съ даденото. Войводата дѣдо Цеко и нѣколко други войводи събраха доброволци и тръгнаха къмъ Македония да дигатъ народа, но руската войска по заповѣдь ги спрѣ къмъ Горна Джумая на р. Струма и ги придума да се върнатъ.

Най-голѣмо недоволството бѣше въ Тракия. Априлското въстание противъ турцитѣ презъ 1876 г. стана въ цѣла Тракия: Панагюрище, Копривщица, Пловдивъ, Ст. Загора и т. н., тамъ най-много хора пострадаха, а тракийскитѣ българи нѣмаха право да си избератъ князь, но трѣбваше тѣхъ да ги управлява единъ турски паша, макаръ християнинъ. Българитѣ не знаяха, какъвъ ще бжде тоя паша-християнинъ и всички вѣрваха, че той ще бжде грѣкъ, защото грѣцитѣ писаха и казваха предъ европейцитѣ, че Тракия не е населена съ българи, а съ грѣци. Освенъ това тракийци мислѣха, че ще има въ страната турска войска, ще плащатъ на султана данѣкъ и не ще иматъ своя народна, българска войска. Ако всичко това станѣше така, то Южна България не щѣше да бжде автономна (свободна), а турска провинция подъ властѣта на султана. И това много смущаваше българитѣ въ Тракия. Народътъ тамъ се събира по градоветѣ и поиска Тракия или Южна България да се присъедини къмъ северна България, та дветѣ да образуватъ по-голѣмо българско царство. Ала европейцитѣ не даваха. Единъ день въ Пловдивъ се събра много народъ, който заплашваше да дигне въстание. Като се научи за